

In januari en februari 1964 hield J. E. Japikse, cardioloog in ons centrum een electrocardiogram-cursus. Er waren zes avonden en de opkomst van de dertien deelnemers was zeer goed. Begonnen werd met een theoretische inleiding, waarna praktische punten, zoals foutenbronnen, aan de orde kwamen. Vervolgens werd het normale electrocardiogram besproken en enkele afwijkingen, zoals veranderingen in de elektrische hart-as, tekenen van hypertrofie, geleidingsstoornissen, het myocardinfarct, ritmestoornissen en hartblock. Vooral werd aandacht besteed aan de waarde, die men aan bepaalde verschijnselen op het electrocardiogram kan toekennen. Aan het slot werd het lezen van enkele electrocardiogrammen geoefend.

De meeste deelnemers waren enthousiast over de cursus. Aan het eind deed zich voor velen de vraag voor, in hoeverre de huisarts zelf electrocardiogrammen zou kunnen maken en beoordelen. De meesten waren van mening, dat het doel van een dergelijke cursus slechts kon zijn, meer inzicht te krijgen in de wijze van werken en denken van de cardioloog, hetgeen voor de samenwerking met dit specialisme belangrijk is. De diagnostische taak van de huisarts moet nog steeds worden gevonden in een met zorg opgenomen anamnese, een scherpe observatie en een nauwkeurige fysische diagnostiek. Dit was ook de zienswijze van Japikse.

P. J. Visser

Centrum Tilburg

Het laatste verslag betreffende de wederwaardigheden van het centrum Tilburg in deze rubriek — (1963) huisarts en wetenschap 6, 211 — had betrekking op de periode november 1961 tot december 1962. Dat verslag was een depressieve ontboezeming op het moment, dat na een bestaan van vijf jaar, het centrum Tilburg „sub finem vitae” leek. Wel bleef in de loop van 1963 nog een zwakke, onregelmatige polsslag en een, zij het oppervlakkige, ademhaling waarneembaar, doch niemand maakte zich nog enige illusie over de uiteindelijke afloop: het centrum Tilburg leek ten dode opgeschreven.

Eind 1963 riep het toenmalige bestuur een vergadering bijeen, teneinde zijn mandaat ter beschikking te stellen. Een nieuwe leiding zou wellicht in staat zijn het centrum een frisse stimulans te geven; anderzijds bestond de mogelijkheid het centrum op te heffen en belangstellenden de gelegenheid te geven zich bij het bloeiende centrum Breda aan te sluiten. Aan de aftredende voorzitter Ruhe werd de dank gebracht, die hem toekwam. Hij had het centrum vrijwel vanaf de oprichting geleid en de huidige stand van zaken was zeker niet te wijten aan gebrek aan enthousiasme zijnerzijds.

De Vries, die met algemene instemming als voorzitter was aangewezen, stelde voor een schriftelijke enquête te houden onder de leden, teneinde de levensvatbaarheid van het centrum te peilen. Als voorwaarden voor wederopbloei van het eigen centrum stelde hij: 1 werken in kleine studiegroepen of gesprekskringen bij de leden aan huis; 2 strakke leiding in de groep, welke door de leden dient te worden geaccepteerd; 3 sterk de nadruk leggen op nascholing en literatuurstudie. In de enquête werd gevraagd naar de verlangens der leden met betrekking tot: 1 aansluiting bij het centrum Breda; 2 ontplooiing van activiteiten in eigen centrum-verband, in de vorm van werkgroepen, met in eerste instantie vier mogelijkheden, namelijk Literatuurgroep (literatuurstudie en refereren), Werkgroep wetenschappelijk onderzoek (bestudering van mogelijkheden voor groepsonderzoek), Psychosomatische groep en tenslotte Werkgroep nascholing (groepjes samen met een specialist).

Op 15 januari 1964 kwam het centrum wederom bijeen. Aanwezig waren 12 van de 19 leden. Op grond van de resultaten van de gehouden enquête, waarin elf leden zich hadden uitgesproken tegen aansluiting bij het centrum Breda, twee geheel of ten dele voor en zes leden blanco, werd besloten tot het formeren van werkgroepen binnen het eigen centrum. Voor elke werkgroep werd een leider aangewezen en deze groepsleiders zouden samen het centrumbestuur gaan vormen. Dit bestuur werd nu gevormd door De Vries (literatuurgroep) als voorzitter, en als leden Woudenberg en Van Genderen Stort (beiden een groep nascholing), Lieshout (Psychosomatische werkgroep) en Luger (Wetenschappelijke werkgroep). Het centrumwerk zou zich dus voortaan gaan afspelen in werk- en studiegroepen, waarbij speciaal de centrumvoor-

zitter belast werd met de coördinatie. Minstens eenmaal per jaar zou een centrumvergadering worden belegd, terwijl het bestuur elke drie maanden, of, indien nodig, vaker bijeen zou komen ter bespreking van de gang van zaken. Besloten werd tenslotte, dat ten aanzien van de centrumactiviteiten een „zomerstop” zou worden ingevoerd, namelijk van begin mei tot begin september.

Op het moment waarop wij dit verslag schrijven is bijna een jaar verstreken sinds de bijeenkomst, waarvan wij vreesden dat het de laatste zou zijn van het centrum Tilburg. Een jaarverslag in de strikte zin van het woord is dit dan ook niet, maar evenzeer als wij destijds meenden verslag te moeten doen van de sombere stand van zaken, zo willen wij thans niet nalaten uiting te geven aan onze voldoening over de herleving van ons centrum. Op dit ogenblik bestaan er vier actieve groepen. Twee daarvan houden zich bezig met de nascholing en wel op het gebied van de pediatrie en de neurologie. De literatuurgroep heeft naast vier vaste refereer-onderwerpen (toekomst, opleiding en nascholing van de huisarts, alsmede het economisch facet van de uitoefening van de geneeskunst als vrij beroep) in de afgelopen maanden een aantal besprekingen gehad naar aanleiding van referaten over verschillende onderwerpen, telkens door een der deelnemers gehouden. De wetenschappelijke werkgroep is inmiddels van start gegaan met een onderzoek, waaraan vijf leden deelnemen en dat een jaar zal duren. Het is een onderzoek naar urineweginfecties bij zwangeren. De psychosomatische werkgroep, waarvoor vanaf het begin belangstelling bestond, zal hopelijk binnen niet al te lange tijd van start gaan. Het heeft veel moeite gekost een geschikte deskundige hiervoor te vinden. Nu dit is gelukt, kunnen de werkzaamheden van deze groep een aanvang nemen.

Wij stellen ons voor een volgende maal iets uitvoeriger verslag te doen van de werkwijze der verschillende groepen. De herleving van het centrum Tilburg en hoe deze tot stand kwam gaven de inspiratie voor dit bericht. Het kan een „hart onder de riem” zijn voor centra, die, als wij eens, in een impasse zijn geraakt of dreigen te geraken.

G. W. Luger, centrumcorrespondent

FILM

Aan de leden van de subcommissie medische psychologie werd in september jl. de in Canada gemaakte film: *Emotional factors in general practice: their recognition and management*” vertoond. Een huisarts, lid van een studiegroep voor medische psychologie, behandelt een patiënte met psychosomatische klachten. De film laat de bezoeken van de patiënte aan de huisarts zien en tevens de besprekingen, die de studiegroep aan dit geval wijdt.

De subcommissie heeft de film met veel belangstelling gezien en is van oordeel dat deze film zich goed leent voor vertoning in een centrumbijeenkomst en wel in het bijzonder voor een vertoning in de studiegroepen voor medische psychologie. Men krijgt een goed inzicht in de werkwijze van de behandelende huisarts en in de werkwijze van de studiegroep. De film, met een speelduur van 42 minuten, wordt door de firma Geigy beschikbaar gesteld. Men kan vertoning van de film aanvragen bij Propharma (Stephensonstraat 38, Haarlem; telefoon: 02500-86350), welke over een filmopereur en film-apparaat beschikt.

Subcommissie medische psychologie,
G. van Geldorp

RICHTLIJNEN VOOR AUTEURS

Bijdragen worden bij voorkeur tegemoet gezien in machineschrift, in duplo, met toepassing van een brede kantlijn en op ten minste anderhalve regel afstand getypt. Men besluite het artikel met een korte samenvatting.